

Art. 4. Wszystkie sprawy rozrachunku z państwami sąsiednimi oraz odszkodowań, o ile są przygotowane w oddzielnych ministerstwach, muszą podlegać rozpatrzeniu przez Główny Urząd Likwidacyjny przed ich załatwieniem lub przed ich wniesieniem na Radę Ministrów.

Art. 5. Na czele głównego Urzędu Likwidacyjnego stoi prezes i wiceprezes, mianowani przez Najwyższą Władzę Państwową na wniosek Rady Ministrów.

Prezes, mając w sprawach służbowo-państwowych charakter ministra, nie wchodzi w skład Gabinetu Ministrów i bierze w nim tylko udział w sprawach, dotyczących się właściwej mu kompetencji.

Art. 6. Wewnętrzna organizacja Głównego Urzędu Likwidacyjnego na wzór wyższych urzędów państwowych tudzież organizację podległych mu urzędów porucza się prezesowi Głównego Urzędu Likwidacyjnego.

Art. 7. Wszelkie urzędy komunikują Głównemu Urzędowi Likwidacyjnemu potrzebne dane w terminach przez ten urząd ustalonych, w porozumieniu z przedstawicielami danych ministerstw.

Art. 8. Wykonanie niniejszego dekretu poruczam Prezydentowi Ministrów.

Dan w Warszawie, dnia 31 stycznia 1919 r.

Naczelnik Państwa:

J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

133.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie posiadania broni palnej i materiałów wybuchowych.

Na podstawie art. 7 dekretu Naczelnika Państwa z dnia 25 stycznia 1919 r. (Dziennik Praw, rok 1919, № 9) w sprawie posiadania broni palnej i materiałów wybuchowych niniejszem zarządzam co następuje:

1. Osoby cywilne lub organizacje społeczne, bez właściwego pozwolenia posiadające wszelkiego rodzaju broń palną, obowiązane są niezwłocznie, najpóźniej do dnia 9 lutego 1919 r., złożyć ją w powiatowym zarządzie policji komunalnej.

W razie niebezpieczeństwa, połączonego z odstawianiem, posiadacz winien zameldować w wymienionym urzędzie szczegółowo ilość posiadanej broni i materiału wojskowego. Osoby, posiadające broń myśliwską dla celów sprzedaży, winne są zameldować ilość posiadanej broni.

2. Do wydawania pozwoleń na przechowanie i sprzedaż broni myśliwskiej zostają upoważnieni komisarze ludowi, po porozumieniu się z dowództwem okręgu generalnego.

3. Policja komunalna winna niezwłocznie przekazywać właściwym dowództwom okręgów wszelkie przedmioty użytku wojskowego.

4. Pozwolenia na posiadanie broni myśliwskiej lub palnej krótkiej dla obrony osobistej wydaje policja komunalna za zgodą komisarza ludowego.

5. Do nakładania kary w drodze administracyjnej za przekroczenie przepisów, zawartych w dekrete o posiadaniu broni palnej lub materiałów wybuchowych z dnia 25 stycznia 1919 r., zostają upoważnieni komisarze ludowi z prawem odwołania się tylko co do wysokości wymiaru kary do Ministra Spraw Wewnętrznych w ciągu 7-iu dni od daty doręczenia orzeczenia karnego.

6. Za przekroczenie przepisów o posiadaniu broni bez właściwego pozwolenia w miejscowościach ogłoszonych w stanie wyjątkowym będą wymierzane kary, przewidziane przez osobny dekret z dnia 14 stycznia 1919 r.

Warszawa, d. 29 stycznia 1919 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:

S. Wojciechowski

134.

DEKRET

w przedmiocie statutu Polskiego Państwowego Banku Rolnego.

I. Nazwa, zadania i prawa.

Art. 1. Polski Państwowy Bank Rolny posiada wszelkie atrybucje osoby prawnej i pozostaje pod zwierzchnictwem Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych. W pieczęci swej używa godła państwowego z napisem w otoku: „Polski Państwowy Bank Rolny“. Główną siedzibą Polskiego Państwowego Banku Rolnego jest miasto stołeczne Warszawa. Oddziały i agentury Banku mogą być zakładane we wszystkich miejscowościach Państwa Polskiego.

Art. 2. Główne zadanie Polskiego Państwowego Banku Rolnego polega na udzielaniu w gotówiznie kredytu długoterminowego, amortyzacyjnego i niewypowiedzianego:

- A: 1) rolnikom bezrolnym na kupno gruntów w celu umożliwienia im osiedlenia się na własnym zagonie (art. 10—15);
2) małorolnym w celu powiększenia ich gospodarstw do normy, zapewniającej dostateczne utrzymanie lub zajęcie dla rodziny (art. 10—15).

B: na meljoracje rolne (art. 16—22).

Nadto Bank Rolny może:

- a) udzielać pożyczek przejściowych na parcelację i kolonizację dóbr ziemskich oraz na wykonywanie meljoracji (art. 23—26);